

Α. ΖΕΡΥ «Τὸ Ἑκτο Πάτωμα».

Ἡ κομεντί «Τὸ Ἑκτο Πάτωμα» τοῦ γαλλοελβετοῦ συγγραφέως Ἀλφρέντ Ζερύ, ποῦ παίζεται ἀκόμα στὸ Παρίσι, εἶναι ἀπὸ τὰ εὐχάριστα ἐκεῖνα ἔργα ποῦ ἱκανοποιοῦν ὅλα τὰ γούστα, χωρὶς νᾶχει τὸ βάθος τῶν «Σκηνῶν τοῦ Δρέμου» τοῦ Ἑλμερ Ράις, εἶναι πραγματικὸ θέατρο καὶ ὅλοι οἱ τύποι του εἶναι σχεδιασμένοι ἐκφραστικά, ζοῦν, κινοῦνται, ὑποφέρουν, διασκεδάζουν μέσα σὲ μιὰν ἀτμόσφαιρα φτωχικὴ, σὲ μιὰ γωνιά λαϊκὴ τῆς Μονμάρτρης ὅπου κάποτε ξεσπᾶ τὸ δράμα, ποῦ ὁ θεατὴς μαντεύει ἀπὸ τίς πρῶτες σκηνές. Ἄν ὅμως τὸ ἔργο στερεῖται ποιήσεως βαθυτέρας, ἔχει νὰ παρουσιάσει συγκίνηση, ποῦ πηγάζει ἀπὸ τὰ ἴδια τὰ πρόσωπα τὰ τόσο ζωντανά, τὰ τόσο ἔντονα. Μιὰ ρομαντικὴ διάθεση κυριαρχεῖ στίς τρεῖς αὐτές πράξεις. Ὁ διάλογος εἶναι περίφημος, θεατρικὸς, οἱ σκηνές γοργές καὶ ἔτσι τὸ ἐνδιαφέρον παραμένει ἀδιάπτωτο, ὡς τὸ τέλος. Ἐχει μερικὰ εὐρήματα ἀξιόλογα καὶ ἡ δεξιοτεχνία τοῦ συγγραφέως ἀναφέρεται διαρκῶς.

Τὸ «Ἑκτο Πάτωμα» βρῆκε ἓνα σύνολο ἐρμηνείας ποῦ τιμᾶ τὸ θίασο Κοτοπούλη. Ὁ κ. Λογοθετίδης ἔδωσε περίφημα τὸν τύπο τοῦ λογιστοῦ καὶ συγγραφέως λαϊκῶν μυθιστορημάτων καὶ ἡ κ. Ρίτα Μυράτ, ὡς Ἀνιές, ἦταν ἓνα θαῦμα ὠμορφιάς, παιδικῆς ἀφελείας καὶ συγκρατημένου πόνου. Ὁ κ. Παππᾶς καὶ ὁ κ. Μυράτ υἱὸς ἔπαιξαν μὲ πολλὴ κατανόηση καὶ εὐαισθησία. Ὁ κ. Γιαννίδης ὡς Λεσκαλιέ διέπλασε ἓνα ζωγράφο μποέμ κι' ἀπένταρο μὲ τὴ γνωστή του μασοτρία. Ἐξαιρετες ἡ δις Κοκόλα, ἡ κ. Ἀρώνη, ἡ κ. Στεφανίδου. Ὅσο γιὰ τὴν κ. Κοτοπούλη ἦταν ἓνα θαῦμα ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, χάρις στὸ μπρίο της, στίς κινήσεις της, κάποτε ὑπερβολικές, στὴ φωνή της, στίς μεταπτώσεις της. Ἡ σκηνοθεσία τοῦ κ. Σαραντίδη ἐξυπνὴ καὶ πρωτότυπη καὶ ἡ σκηνογραφία τοῦ κ. Λάσκαρη ὠραία καὶ ἀρμονικὴ.